

Елисавета Багряна

Мъдрост

Като в приказка – дреме гората, в своя есенен накит от злато.
Нито птици унесено пеят, нито вятър в листата шуми.
Само пътят се бодро белее – но и той се стопява в мъглата
и по него ний, сенки безмълвни, уморено вървиме сами.

Колко много напразна тревога, колко мъка в очите прикрита,
колко сълзи преглътнали мълком, колко плач във човешкия глас...
Безнадежно самотни и чужди – всеки лута се, дири и пита –
а всевечната, земната мъдрост – тя разляна е вредом край нас:

да ликуваме с ведрата пролет, да горим с кехлибарното лято
и наесен – с усмивка на обич към света, и прекрасен, и чист –
без тъгата на спомени празни, без страха пред надежди крилати –
да угаснем с вечерното слънце, да умрем с осланения лист...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11704>]